

[Bertel Haarder]

begrundelse for at afvise forslaget er særlig overbevisende. Begrundelsen lød på, at der jo heller ikke var flertal for det før regeringsskiftet. Men det var undervisningsministerens egen skyld, for hvis han havde støttet det, havde der jo været flertal for det. Så det synes jeg er en svag begrundelse.

At Socialdemokratiet er imod at afbureauokratisere og skabe frihed for borgerne i forhold til de offentlige apparater, overrasker ikke, men det overrasker, at Det Radikale Venstre, CD og Kristeligt Folkeparti ikke er enige med de borgerligt-liberale partier om at sætte borgerne først. Det er jo det, det drejer sig om her. Borgerne først. Borgerne forud for systemet, borgerne forud for apparatet.

Og det er altså meget mærkeligt, at undervisningsministeren og hans parti ikke kan støtte det. Når nu han har fået ministerposten, har han jo argumenter over for Socialdemokratiet. Så burde det vel være muligt at få dette helt naturlige frihedssyn til at trænge igennem, som er så helt i Jørgen Jørgensens ånd og i K. Helveg Petersens ånd og alle de ånder, som Det Radikale Venstre normalt påkalder sig. Hvad er det dog, der gør, at man her foretager dette knæfald?

Jeg vil godt spørge undervisningsministeren helt konkret: Hvis der nu er et forældrepar, som enten på grund af transportmuligheder eller på grund af børnenes gode venner eller på grund af, at de bedre kan lide en skole i nabokommunen, ønsker deres barn i denne skole i nabokommunen, og hvis skolen i nabokommunen siger: Det er i orden, vi har plads, og hvis det ikke koster mere for det danske samfund, med hvilken ret vil undervisningsministeren så afvise det? Det var jo det, der blev spurgt om, og som der ikke blev givet svar på: Kan vi være sikre på, at i alle sådanne tilfælde, hvor det ikke koster samfundet noget, og hvor skolen siger o.k., vil ministeren sige ja til det? Det synes jeg vi skal have et svar på. Og hvis svaret er bekræftende, så spørger jeg: Hvorfor så ikke skrive det i loven?

(Kort bemærkning).

Dorit Myltoft (RV):

På Det Radikale Venstres vegne vil jeg også meget gerne have lov til at påkalde mig Jørgen Jørgensens ånd og i øvrigt alle mulige andre ånder, men når vi taler om frihed, så er det alt-

så ikke altid frihed fra noget, men frihed til noget.

Når det drejer sig om undervisning, ligger der i meget høj grad en forpligtelse til at gå ind i skolens liv, og det kan vi ikke fastholde, hvis man i alle tilfælde må fravælge skolen. Det er kun i de særlige tilfælde.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg er fuld af taknemmelighed over, at hr. Bertel Haarder påkalder den Jørgen Jørgensens ånd ved adskillige lejligheder. Det vil jeg huske at bruge ved anden lejlighed.

Men jeg vil svare på det rejste spørgsmål om, hvorfor Det Radikale Venstre som regeringsparti ikke kunne – forstod jeg på hr. Bertel Haarder – overtale et andet regeringsparti, Socialdemokratiet, til at være enig med os. Jamen det havde vi ikke brug for. Det forslag, vi behandler her, er regeringen enig om.

Og så vil jeg gerne udbygge det for mit eget vedkommende ved at gentage, hvad jeg sagde under førstebehandlingen under den tidligere undervisningsministers forslag – og da stod jeg jo som partirepræsentant: Vi anser tanken om at udvikle skolen som lokalt kulturcenter som noget meget væsentligt, når vi taler om udvikling af folkeskolen. Det betyder, at man må samle kræfterne, skabe et miljø i det lokale samfund ved at styrke fællesskaberne, og det gør man ikke, hvis børnene skal farte fra den ene ende af landet, havde jeg nær sagt, til den anden. Nej, vi skal tilskynde til samling omkring skolen.

Men i det forslag til folkeskolelov, der foreligger – og det glæder jeg mig selvfølgelig over at vi er enige om – lægger vi op til, at i alle de tilfælde af oplagte urimeligheder, som hr. Bertel Haarder jo kender fra sin ministertid, kan vi dér, hvor kommunerne ikke kan blive enige om at finde en rimelig, frivillig fornuftig aftale, sætte ind med regler, som sikrer, at vi tilgode-ser børnenes og forældrenes interesser.

Men det kan ikke opfattes sådan, at man ved enhver lejlighed skal have den ret. Det er i særlige tilfælde, og vi ved faktisk godt, hvad der er tale om.

(Kort bemærkning).

Hanne Severinsen (V):

Jeg synes undervisningsministeren stiller et skræmmebillede op om, at hvis der var et frit